

[Askjær Jørgensen]

til at konsolidere sig. Man skal ikke flå hver en krone, som borgerne har samlet op til at konsolidere sig selv med, fra dem via skatte-systemet.

Ordet angst blev nævnt af den socialdemokratiske ordfører. Ja men er der ikke en række af vore ældre medborgere, dem, der er tæt på folkepensionsalderen, der har tænkt: nå ja, men vi har jo været offentligt ansat, eller vi er på den ene eller den anden måde inde i pensionskassesystemet? Men er der mere nogen, der kan tro på, at alt det, der er indbetalt til ens pension i pensionskassen, er noget, man nogen sinde skal have? Det, socialdemokratiet laver sammen med firkløverregeringen med indgreb over for pensionskasserne, er det ikke noget, der i allerhøjeste grad skaber utryghed og angst? Det mener jeg i allerhøjeste grad det gør. Jeg mener faktisk, at den lovgivning, man dér er i gang med, giver nogle slemme øretæver til de ældre. Det er i hvert fald at sige til dem: I skal aldeles ikke tro, at I skal have noget som helst af jeres selvkonsolidering. Det skal vi nok suge fra jer, sådan at det fortsat er sådan, at hver eneste gang I skal have til mere end to halve leverpostejmadder om ugen, skal I hen at tigge pænt om det.

Det er faktisk situationen. Hvis det er for koldt, skal man hen at tigge om varmhjælp. Man skal tigge og tigge og tigge, når man er ældre i dette samfund, og det er det samfund, socialdemokratiet har skabt. Socialdemokratiet har skabt et samfund, hvor vore ældre medborgere skal tigge om hver enkelt ydelse, som burde være en selvfølge. Den socialdemokratiske ordfører behøver ikke at ryste på hovedet, for jeg har talt med mange hundreder af vore ældre medborgere rundt omkring. Jeg ved nok, hvordan det virker, når man skal have ekstra varmhjælp og man skal have dit og man skal have dat. Det er meget, meget svært. Hvis ikke man er hårdhudet, når man prøver på at få det, man har ret til at få, får man ikke det, man skal have. Sådan er systemet i det socialdemokratiske samfund. Derfor trænger det til at blive lavet om.

Jeg havde håbet på, at vi kunne komme et stykke af vejen i dag, og jeg skal heller ikke afskære muligheden, inden vi er færdige med debatten, men jeg vil nok sige, at den undertone, »vi har sandelig ikke råd til det«, piner mig.

(Kort bemærkning).

Inge Fischer Møller (S):

Tre punkter. For det første er det efterhånden irriterende – hvis man må bruge det ord fra talerstolen – at hr. Askjær Jørgensen aldrig kan gå herop, uden at der bliver skabt mistillid til vore offentligt ansatte. Det er ikke rimeligt. Vi har ikke én eneste offentligt ansat, som sidder og fejlbehandler borgere, men det, man måske nok kan diskutere, er, om borgerne i tilstrækkeligt omfang er i stand til at formulere deres ønsker og deres behov, så vi når ud til alle. Det sagde jeg også i min indledning, hvis ellers hr. Askjær Jørgensen hørte efter.

Det næste punkt, hr. Askjær Jørgensen nævnte, var hele spørgsmålet om pensionsreformen og pensionsfondens midler. Det er en helt anden sag end den, vi drøfter her i dag. Det, der er tale om her, er fordelingspolitik, og det, jeg vil bede hr. Askjær Jørgensen om, er at læse på forslaget og så blive lidt bedre i sin argumentation næste gang.

Det tredje, jeg vil sige, er, at det er ikke rimeligt fra folketingets talerstol at så mistillid til en tidligere socialdemokratisk socialminister. Hr. Askjær Jørgensen sagde, så vidt jeg husker – jeg noterede ned – at man fik markeret ham som en god socialdemokrat. Den tidligere socialminister, Bent Rold Andersen, har aldrig lagt skjul på, at han var socialdemokrat, og han har lagt navn til de aktiviteter, som han har deltaget i i kommissioner og ved afgivelse af betænkninger. Jeg synes, de bemærkninger, hr. Askjær Jørgensen kom med her fra talerstolen, var ganske overflødige. Jeg synes ikke, man kan være det bekendt.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Jeg går egentlig ikke herop, fordi jeg synes, at hr. Askjær Jørgensen ikke kunne være det bekendt, han sagde. Skulle det være grund til at gå herop, skulle man jo rende noget mere, end selv jeg gider.

Men jeg går herop, fordi jeg egentlig sad og blev så rørt over disse smukke formuleringer, hr. Askjær Jørgensen anvendte om de partier, der i ord godt ville forbedre de ældres vilkår, og som også gjorde det i gerning, dem, der med et, skal vi sige stort, varmt,